

—iš visos Argentinos ir kitų sa-
lyčių privažiuos svečių, su kuriais
turėsime progą susipažinti.

Jei kiauulė ragus turėtų, tai visa svieta išbadytu

Šioji liaudies patarlė turi savą daug teisybės ir ištikrųjų, jei „kiaulė ragus turėtų, tai visa svieta išbadytu.“

Bet ši patarlė, žinoma, nėra taikoma kiauulėms, tik taip vadinamiems kiauulėms monėms. O žmogus kiauulė labai greit pavirsta, jei tik jis esti nuo nieko nepriklausomas, turi neapribotas teises, kaip kadaise turėjo Rusijos carai, jų valdininkai ir šių laikų buržuai.

Aš čia užsibrėžiau rašyti apie kiauulę-žmogų B... kuri penisi vienoj laivakorėjų kontoroj B-Air... Tai yra nepaprasta kiauulė, car... Ji gimė žmogumi ir tik per carą, bernaudojamas virto kiauule, ką jis, turbūt, ir iki gyvavimo pasilaikys. Jis kaipio tokio išauklėjimo, nors ir mažai turi valios, bet savo kiauuliškumą dažnai iškiša.

Man dažnai pasitaiko būti ten, kur šioji kiauulė penisi. Ir kaip tik įžengi per duris, tuojuos pasigirsta kriukšėjimas, žviegimas, o kaip kada net ir orą pagadina... —Tuomet jau reik bėgti.

Kas žino šios kiauulės naravą, žino kas jai patinka ir kas ne, tą leidžiasi ir paglostyti.

Vieną kartą visai nieko nežinodamas, kad tai yra žmogus-kiauulė, priėjęs užklausiui, ar galima nusipirkti „Rytoją“?

Oi, kaip pradės kriukšėti, žviegti, vos per užvarą neišsokol. Bet aš, nesu bails. Manau sau, jei tik ši kiauulė peršoks užvarą... tai jau kad rėsiu kriukiui... —Kiek patūžusi, kiauulė nurimo.

Į tą tarpą atėjo kitas žmogus kurio rūbai liūdijo, kad tika iš Lieuvos atvažiuojęs. Jis, matomai, nieko nežinojo apie šią kiauulę, nes priėjęs kreipėsi tokiais pat reikalais, kaip ir aš. Tikosi vėl tas pats, kaip ir su manim.

Tuomet netoliese sėdėjęs vienas lietuvis ir girdėdamas šią bylą, priėjo prie tiką atvažiuojusio ir užklauso:

—Tamsta, ieškai „Rytoją“?

—Taip. Jei turite, tai duokite.

Aš jums už vieną ekzemplioną „Rytoją“ duosiu du ekzemplionų „Naujienu“.

Vai, dabar būtumėt matę, kas su kiauule tikosi...

Man nesuprantama, kodėl lietuviškos organizacijos nedar pastangos, kad šią kiauulę prašalinti iš viešos vietos, kur publik lankosi, nes publika tuomi labai pasipiktinusi.

Skaptukas.

Žodis i dainininkus

Šiomis dienomis prasidėjo dainų teorijos pamokos. Nors tas buvo paskelbta choro vedėjo lenkstį? Taigi, užuot tie, kurie primena moterims nenorą prigulėti organizacijose, arba, būk, jos nuo o atkalbinėja, — verčiau duotų moterims rimtus patarimus, kaip jos turėtų pasielgti su tais vyrais kurie netik patys nepriguli organizacijose, bet dar ir savo moterims neleidžia jose prigulėti.

Vijoklė

Isteigimas „Rytojaus“ pados Preso ir Namų Fon-o—yra pradžia Argentinos letuvių darbininkų budavojimo tvirtovės.

Nenorėkime mes viską su-

krauti choro vedėjui, kad jis visas dainų melodijas sukaltų į galvą, o mes manatoniškai dainuotumėm. Tas kalimas iš atminties įgrįsta netik choro vedėjui, bet ir mums patiems klausant besikartojančią melodiją daugybės kartų. Mes patys apsisunkiname save, nepažindami gaidų, beto sugaištame daug laiko lavinimams ir negalime žengti didesniais žingsniais pirmyn.

Kas tikrai myli dainas ir nori priklausyti prie choro, atmeskite visus pašalinius dalykus ir lankytis į dainų teorijos pamokas. Gali lankyti pamokas ir nepriklausantieji prie choro, jeigu domėjasi dainų teorija. Sekančioji pamoka įvyks 7 birželio š. m. 7 val. vak. redakcijos būrelyje. Pamokos bus per savaitę vieną kartą kas ketvirtadienis.

Pilipaitis:
Ch. Administratorius

Tai kas mums daryti?

Nuolatos laikraščiuose užtikame moterims primetimai, kad pas jas stoka klasinio susipratimo, stoka noro prigulėti darbininkų organizacijose; primetama, būk, moteris savo vyrus atkalbinėja nuo organizacijų.

Ir toki visi „filosofai“ darydami savo minčių link moteris išvada, pataria vyrams, jei jis nori būti revoliucionierium, nori darbuotis dėl dirbančiosios visuomenės labo—neapsivesti.

Tai, razumas...

Nuo tų laikų, kuomet jau moteris išgavo šokių-tokius teises dalyvauti visuomenės reidoj, —jos nemažiau už vyrus pradėjo rodyti aktyvškumo darbuose.

Ir jei šiandien organizacijose sudaro didžiulį vyrų, tai nereikia, kad moteris yra atsilikusios ar neturi noro jose prigulėti. Šio priežastis, neapsirikiu jei pasakysiu, glūdi pačių vyrų kaltėse.

Aš žinau keliatą dešetų šeimynų, ir žinau, kad tų šeimynų motinos pirm apsigėdimo prigulė į vienose arba kitose organizacijose, ir tik paskui, joms išteklėjus—galutinai liko prištotos virtuvės prie puodų. Kuomet aš jas sueinu ir užklausi, kodėl jos dabar nepriguli prie organizacijų, —visuomet atsako, kad vyrai neleidžia. Tame pat kieme, kur aš gyvenu yra keliata lietuvių darbininkų šeimynų. Iš šių šeimynų tik viena priklauso organizacijai. Bet šių šeimynų visos moteris norėtų dalyvauti jose, bet jų vyrai griežtai tam priešingi. Jie dažnai joms kaitioja: „jei jūs norite lankytis po klūbus, susirinkimus, tai kraustykitės iš kambario.“ O kuomet šie vyrai pareina iš karčiamos girti... kad pradės šukuoti savo pačias, prikalbės organizaciją, net plaukai ant galvos stojis...

Ir tokių despotų-vyrų, tamsių kaip bato aulais, moteris globoja, —na negi gali žengti virtuvės lenkstį?

Taigi, užuot tie, kurie primena moterims nenorą prigulėti organizacijose, arba, būk, jos nuo o atkalbinėja, — verčiau duotų moterims rimtus patarimus, kaip jos turėtų pasielgti su tais vyrais kurie netik patys nepriguli organizacijose, bet dar ir savo moterims neleidžia jose prigulėti.

Kokian tikslui tarnauja religijos

Kad visos religijos yra sugalvotos tam, kad apsuks darbininkų protą, padarius juos paklusniais vergas kapitalistams ir vėliaus sukvailintiems išgraibščius kišenes, arba tikrai sakant apkirpti vilnelės, tą žino kiekvienas sveikai protąjantis darbininkas. Jos visos tarnauja vienam tikslui, skiriam, tuo, kad vienos veikia avinėlį kailiuot, o kitos tiesiog brutališkoj toroj. Tas priklauso nuo tikinčiųjų masių tamsumo ir nuo gabumo religinių apaštalių. Po priedanga šventenybių jiems pavyksta taip sukvailinti žmones, kad vėliaus jie atiduoda viską bitik patėkus daugus karalystėn.

Paminėsiu apie vieną religinę sektą su kua man teko susipažinti Amerikoje, Uruguajaus valstijoje. Toji ektą yra įsteigta dar caro laikais Rusijoje, po užvardijimu „naįjeji izraeliai“, o jos įsteigėjas žemiškasis dievas Lypkovas. Sekta veikė slapiai. Vėliaus žemiškasis dievas tapo areštuotas. Kiek laiko išsėdėjęs kalėjime, paspriko ir nusidangi no į Jungtines valstybes. Tenai, matomai, jam nepavyko, tada atsiladojo Uruguajun, išsirinko sau mažai apgyventą kampelį dep. Rio Negro, atsikvietė savų sukvailintus pavalkinius iš Rusijos, apie 500 šeimynų, rodos, 1911 metais. Nuo to aiko prasideda vadinamasis aulso laikotarpis Lypkovui. Jis neik prirėngda o ir patepdavo kulnis šventais aliejais, kad lengviau dūšia galėtų nuskristi į dangaus karalystę, bet buvo jų politikas, ekonomas ir teisėjas.

Kadangi Lypkovas kaip ir visi kiti niekšai, šnaudotojai savinasi gerus obalsus, taip ir jis pavadino tą sektą „šventąja komuną. Padaręs sutarę savo ir banko naudai, užkinkė žmones, nelyginant mulus, kurie vilko tą jungą apie 16 metų.

Kiekvienais metais pasibaigus piūtei jo įsakynu paklusnieji vergai suveždavo įsūs jausus nepasilikdami nei sėklai, jeigu kuris iš jų būtų to nedaręs, užsitrauktų didžiulią nodėmę ir dievo rūstybę. Reiški, eidavo viskas „kolektyvan“. Vėliaus papočka (taip jie jį vadndavo) su nieku nepasitaręs eksportuodavo jausus kur jam patink, paimdamas už fanegrą (100 kg) po \$ 5 Urug., o vergams pranešdavo, kad paėmė po \$ 2. Pingi jie negaudavo, bet viską turėdavo imti iš koperatyvo: duoną, sekla, visas kitas reikmenas, o ja tada mokėdavo koperatyvui po \$ 10 už fanegrą.

Koperatyva veikė tokioj formoj: jei Lypkovas numatydavo, kad kuriam iš j avelių liks keliatas pezu, jo įakymu įrašydavo į sąskaitų knygs visus nupirktus dalykus taip, kad gale metų išeidavo kiekvien sąskaita gerai „subalansuota“.

Moralybė esiog žydėte žydėjo. Pats Lypkovas turėjo net kelias pačias. Beto, dar vadovaudamasis „svboda“ galėjo jas mainyti kada pnori. Paaugusias merginas, kurias jam patikdavo, nuo 15-16 metų, tėvai nesipriešindami jo įsakymams atveždavo į jo namus ir iš laikydamas jas po savaitę ar daugiau, iki patenkino savo gyvuliškus jausmus. Merginos paragavusios dieviškosios sėklos dažniausiai virsdavo prostitutėmis, abėgdavo į miestus ir ten tęsdavo savo gyvenimą prostitucijos namuose.

Apšvietos Lypkovas daugiau bijojo negu katalikų velnias švesto vandens. Kartais atljzdavo vienas kitas labiau apšvietęs žmogus, pradėdavo kalbėti apie mokyklą, arba ką nors kitą, kas liečia jo kerpamasias avelės nesulig jo noro, bematant atsidurdavo

šaltojoj ir kiek laiko pasėdėjęs būdavo išdeportuojamas. Sekantams susidūrus su kriollais (vietiniai gyventojai) ir pramokus įspanų kalbos, Lypkovas įsakydavo gabentis visiems į kitą vietą. O apšviesta dirbamoji žemė vėl apštraukdavo dirvonais. Toks pasirgabėnimas iš vietos į vietą bėgyje keliolikos metų pasikartojo net kelis kartus.

Religinės apeigos atsilikdavo kas savaitę sekmadieniais. Susirinkusieji giedodavo šventas psalmes paties Lypkovo parašytas. Dažniausiai apeigos pasibaigdavo religiniais šokiais, kur tikinčiųjų minia idėdavo iki aukščiausio laipsnio.

Vienais metais pavasary n buvo lietaus. Fanatikai manydami, kad užrūstino dievą, puolėsi prie papokšos, kuris jų nuomone, visą gali; bet šis nieko neatsakė tik liepė laukti ir būti pasirėngusiems, kada įsakys, melstis ir badauti. Praslinkus savaitei ar daugiau, kada barometras aiškiai rodė lietų, jis paskelbė visiems kad pradėtų melstis. Po trijų dienų

karštos maldos ir badavmo „su teikė dievas visiems senai laukiamą lietų.

Pasibaigus didžiajam karui, padidėjo emigracija. Privažiavus daugiau žmonių, prieš kuriuos Lypkovas nebepajėgė atsilaukyti. Jo įtaka į fanatikų minias pradėjo mažėti. Vėliaus buvo įsteigta mokykla ispanų kalboje. Žmones pradėjo nebeklausti jo, kai kurie iš naujai atvažiuosiu, jo mylistai bandė ir per zapsas užtraukti. Lypkovas, matomai, tikrai nesužinojo apie tikybų laisvę Sovietų Rusijoje, kad susiorganizavęs likusių būrelį 1925 metais išsidangino tenai. Vėliaus tapo sužinoti, kad jo viešpatavimas pasibaigė.

Iš kelių čia mano paduotų pavyzdžių, manau, bus galima aiškiai suprasti, ką daro po prielanga šventenybių prisidengę religiniai skraiste dvasiški valdovai.

Tokios yra religijos, visų jų tikslas — mulkinti darbo minias o vėliau, traukti iš jų pastutinius sunkus uždirbtus centus. Kaip girdėt, dabar į Argentiną atsidangino keliatas fašistėlių, Tąsa ketvirtam puslapy)

Station

Našlaitė

(Tąsa)

Saulutė slirko žemyn varsuodama vargų ženelę neaiškia raudona spalva. Atsisveikinus su dienu žė pasislėpė ten, už kalnų.

Sara su ponu grįždami namon apsisitojo pačiame mieste gilume prie vieno aukšto namo durų. Tai buvo didelis hotelis. Į šį namą veik visi išalkusieji meilės idijotai susiveža jaunas gyvenimo nepatyrusias mergeles... Į šią idijotų rankas pateko ir Našlaitė.

Viduj to namo, visai nedideliame kambary, kurį puošė keli ant sienų kabanti paveikslai, viena nedidelė šėpa, lova ir stališ, sėdėjo Sara su ponu: ir skanei gėrė šampaną.

—Na, ar patinka?... Ar skun šitas gelsvasai skystimėlis?... Ciniskai užklauso Sarytė.

—Niekio sau, patinka,—nu duodama linksmai atsakė Saa.

—Na, tai da po vieną rėginkime išsigerti, ar ne? Žinai, kad mudu čionai randamės dišė, atsisakyre nuo visų mums lepageidaujamų akių; tai kodėl tes negalime ir pasikalbėti sau reilei, ar ne?

—Ką? Aš nesuprantu. Jis kalbate apie meilę... cha, cha, cha... apie meilę... Juk esate vedęs. Iš jauna, Jūs ir Jūsų ponios trinaite, paimta iš našlaičių namų, ir kokia meilė gali būti taje mūsų?—išraudusi kalbėjo Sara.

—Aš nemaniau, kad tu nn taip pasakysi. Mat, kokia... Rodos, senai galėjai mane prasti, kad aš tave myliu labius, negu auštanti rytą. Štai, pažvėk, man į akis. Kaip jūrės gelrse slepiasi bangžuvė, taip manoirdyje troškimas mylėti tave. O tu vis kaip ir nesava.

—Prašu pasitraukti! š... bėgsiu... Leiskite!... Ką Jūs motete? Oi!... Kur aš!?

Dabar jau suprato Sarytikame jos likimas. Puolėsi pridurų, norėjo izbėgti, bet durys buvo užrakintos.

—Tai, kokia tu... kariuojiesi, nežinodama ko. Tur suprasti, kad esi mano rankos, ir kur-gi išbėgsi?

—Leiskite!... Ach, nelaimgal!... pro verksmus maldavo Sarytė.

—Cha, cha, cha! Leis... Gi kam čia rėkauti? Nusiraminti. Šią, išsigersime, o paskui, žinai, pildysi mano norus. Ar ne?

Ir puolėsi ponas gauditi Sarytę. Atsimušė ponas į dris ir

piktai suuko:

—Tu, nelaboji, mane pajuo kė! Aš liepiu tau pildyti mano įsakymus! Supranti? Nes, kaip... Sustok! Išsigerkime.

—Ką nori iš manęs? Sakiau, kad daugiau negersiu, negaliu. —Negersi? Suprask, tavo gyvybė mano rankose...

—Būki žmogus. Susimylėk!... Aš našlaitė, niekuom nekaltu... Leisk man iš čia išeiti.

Gailiai verkdamą Sarytė puolė ant kelių, maldavo poną bestiją pasigailėjimo. Bet veltui. Išalkęs... meilės pagriebė ją į savo tvirtas rankas ir prispaudė prie savęs jos sunkiai alsuojančią krūtinę.

—Traukis, beširdi, traukis!... suuko drebančiu balsu Sarytė ir įtempus visas savo spēkas gynėsi. Peše jam plaukus, kramtė ir draskė rankas. Bet, pagalios, netekusi spēkos, pasidavė...

Nusileidus saulei, sutemo. Mėlynojo padangės sužibėjo milijonai nelygaus didumo žvaigždėlių, kurios visos neišmatuota erdve plaukia didžiojo žvaigždyno, paukščių kelio linkui. Pabūdęs dieną miegojės vėjelis susiūbavo gatvių šalimis žaliuojančių medžių šakelės. Netoli už miesto, už bešels-tančios jūrės bangų parodė beužtekėjantis mėnulis savo išgeltusį veidą ir vėl pasislėpė už debesų.

Sarytė įgrasinta pono, kad niekam nepasakotų, kas atsitiko šią naktį su ja, važiuoja nykiomis nakties gatvėmis namon. Dabar ji jaučiasi dar labiau nusikrausta, liūdi nuleidusi galvą, o nakties šurpus vėjelis kedena jos išdraikytus plaukus.

Parvažiuavus ir niekam nesirodžiusi, nuėjo į savo miegamąjį kambarį, krito į lovą ir emė grau-džiai verkti. Ji verkė taip, kaip gali verkii žmogus netekęs pastutinės gyvenime laimės, vilties. Neturėjo ji kam pasiskųsti, praėjusios nakties skaudžius nuotikius. Jinai blaškėsi, verkė ir keikė savo nelemtąją dalį.

Prieš auštant rytui Sarytė užmigo. Mėnesėlis tingiai padange slinkdams išlindo iš po debesio, nedrąsiai pažvelgė pro stiklo langą į miegančios Sarytės kambarį, paglostė, pabučiavo jos asaromis suvilgintą veidą ir vėl pasislėpė už debesio.

(Bus daugiau)

APIE REVOLIUCIONIERIO UŽDAVINIUS

Kada revoliucinis judėjimas pakyla, tuomet atsiranda daugiau žmonių, norinčių būti revoliucionieriais. O kada tasai judėjimas atslūgsta arba kada mes atsiduriame tam tikram zigzago įgubime, kada renkame savo spėkas naujoms atakoms ant kapitalizmo tvirtovės, tada silpnieji "revoliucionieriai", bėga iš mūsų tarpo, o ypatingai, jeigu dar siaučia buržuazijos jūdikimas, reekcija.

Rusijoje ir Lietuvoje 1905 met. buvo atsiradę daug "revoliucionierių", nes tuomet daugeliui atrodė, kad jau atėjo galas carizmui. Tačiau, kaip tik likosi nugalėta Revoliucija ir pradėjo siausti reakcija, taip daugelis tų "revoliucionierių" nuėjo vėlniop.

Lietuvoje 1919 metais, kada kūrėsi ir buvo įsikūrusi Tarybų Respublika, net toki Bieliniai, Bernotai, Vladas Puzėla ir kiti menševikai buvo artę veik bolševikais; tačiau jie parodė žiurkių drąsą, kada pradėjo buržuazija imti viršų ir siusdama naikinti komunistus.

Pas mus, Amerikoje, 1919 m. kada mes kūrėme AKP., delegatai atstovavo 58,000 narių; rusų federacija turėjo iki 12,000 narių, lietuvių 6,721 ir panašiai su kitomis federacijomis. O dar ir prieš Palmerio užpuolimus LKS. turėjo 4,400, rusai 7,000; ukrainai 4,000; Piet-Slavai 2,200 ir tt. O po Palmerio užpuolimų federacijos vos surinko per 6 mėnesius: lietuviai 2,500, rusai 3,000, ukrainai 2,000, Piet-Slavai 1,000, ir tt. Kuopoj, kur aš prigulėjau, prieš užpuolimus buvo 48 nariai, o po užpuolimų likosi tik 13 narių. Dalis buvo areštuota, ištremta, įkalinta, neturėdami pamatinio supratimo apie klasių kovą, pasitraukė.

Būti revoliucionieriu ramiu laiku kartais būna ir „mada“, bet užėjus reakcijai jau yra kas kita; tada pasilieka tik tas, kas tikrai nori dirbti revoliucinį darbą dėl darbininkų klasės laisvės.

Sovietų SRS. Komunistų Partija yra atsargi su naujų narių priėmimu į savo tarpą. Bet kada 1919 met. grėsė pavojus Revoliucijos gyvavimui, kada gen. Judeničio kariuomenė stovėjo prie Petrogrado vartų, tai Petrograde (Leningrade) RKP. atidarė duris į Partiją ir d. N. Leninas pareiškė: „Škurninkai dabar tik bėgs iš Partijos, nes niekas juos nevilioja į ją, o priešingai, Partijos nariams grėsia kilpa, ir į Partiją ateis tik tas, kam brangi Partija, revoliucija ir Sovietų valdžia“.

Būti Komunistų Partijos nuo latiniu nariu yra garbingas ir sunkus darbas. Tai reikia sąmoningam darbininkui ir darbininkei būti. Reikia žinoti tą, kad klasiniai susipratusių darbininkų ir darbininkės yra vieta jo klasės Partijoj. Nereikia žiūrėti į savo klasės Partiją, kaip į pakelio karėjamą—kada noriu, galiu užžėiti ir kada noriu, galiu apleisti.“ Reikia prigulėti ir aktyviai dirbti; reikia mylėti Partiją labiau, negu viską, nes tik jos pagelba bus galima išvesti darbininkų klasę prie pergalės, prie pasiliviosavimo.

Taktika.

Partijos nario taktika negali skirtis nuo Partijos taktikos. Kasgi būtų, jeigu mes kiekvienas Partijos narys eitume taip, kaip kurio galva diktuoja? Suirutė. Todel, kad darbas eitų sekmingai, kiekvienas Partijos narys turi laikytis Partijos išdirbtos taktikos, o Partija — Kominternas. Mes, Partijos nariai, o kiek tik galima ir mūsų simpatikai, bepartyviai

darbininkai—turime mušti į vieną kietą, į vieną tašką. Negali būti pasiskirstymų, pasidalinimų, o ypatingai ten, kur yra visokių pažvalgų darbininkų: unijose, klubuose, apšvietos organizacijose, pašelpos susivienijimuose ir tt. Į kągi mes būtume panašūs, jeigu ten nuėję estumės tarp savęs? Ką pasakytų darbininkų minia? Kiekvienas protingasis darbininkas pasakytų: „Kokį ten jie susipratę darbininkai, jeigu tarp savęs edasi, kaip kadai.“

Revoliucinių darbininkų tarpe turi būti vienybė, geležinė disciplina—kaip Partijoje, taip ir už jos sienų. Kas pradeda užpuldinti sąmoningus darbininkus, kaip kad daro p. Baltrušaičio sekėjai išvien su fašistais, tautininkais, menševikais ir kitais atžagareiviais, tas yra jau perėjęs į priešų pusę, tas yra darbininkų neprietelius ir jį nepaslėps „gražios“ plunksnos, nes jo darbai nusako jo esmę.

Gimines.

O kaip su giminėmis? Yra darbininkų, kurie sako: „O kaip aš galiu atsiskirti nuo savo giminių? Kaip aš juos paliksiu? Kaip aš eisiu prieš juos?“ ir kai kurie dėl „giminių“ net prieš savo klasinius draugus išsina. Tai yra milžiniška klaida.

Mes juk visi turime daugiau ar mažiau giminių; tai argi dėl to, kad jeigu mūsų giminės yra konservatyvės, ir mes tokiomis turėtume pasilikti? Ne, ir tūkstantį kartų ne! Jeigu visi imtų pamėgdžioti savo giminėms, tai visokis progresas pasaulyje turėtų sustoti.

Revoliuciniai darbininkai turi būti jėga jų bendros pažvalgos, bendra ideja, bendras darbas dėl darbininkų klasės laisvės. Giminytė negali daryti jokių kliūčių. Sąmoningui darbininkui reikia kaip kitus darbininkus, taip ir savo gimines traukti į kovą, į bendrą darbą, o kurie laikosi užsispyrę, su tais netaukti ryšius, užmiršti, atmesti juos. Ir taip revoliucionieriai daro. Būtų galima privesti tūkstančiai faktų, kaip revoliuciniai darbininkai atsisada savo giminių, kurios eina prieš darbininkų judėjimą. Štai vienas pavyzdys: Kada kantoniečių generolas Chiang Kai-Shek pabėgo iš revoliucionierių tarpo perėjo į imperialistų pusę, išduodamas Chinų Revoliuciją, tai jo sūnus Maskvoj išleido pareiškimą, kuriame sako: „Chiang Kai-Shek buvo mano tėvas ir revoliucinis draugas. Jis dabar liko mano priešu. Kelios dienos atgal jis numirė kaip revoliucionierius, o prisikėlė kaip kontr-revoliucionierius. Jis vartojo gražius žodžius apie revoliuciją, bet prieš patogios progos išdavė ją. Neatrodė, kad Chiang Kai-Shek tęs kovą prieš Chang Tso-Liną (imperialistą). Šalin Chiang Kai-Shek! Šalin išdaviką!“

Tai taip sūnus, kovodamas už darbininkų ir visos biednuomenės reikalus, pasmerkia savo tėvą, tapusį išdaviku. Antras pavyzdys. 1920 metais, Archangelsko fronte, vieną raudonąjį pulką vadovavo d. Ivanovas. Raudoni žvalgai sugavo kontr-revoliucionierių šnipą ir atvedė pas raudonojo pulko komendantą. Komendantas pažino, kad šnipas yra jo sūnus Petras Ivanovas. Tėvas įsakė: „Vardan Revoliucijos sušaudyti šį išoviką!“ Ir šnipas liko sušaudytas.

Revoliucija ašarų nežino. Revoliucija ir klasių kova šluoja ir gimines nuo kelio, jeigu jos yra blėdingos darbininkų klasės rei-

kalams. Drg. B. Baks taip piešia revoliucionierio tipą: „Vienas nelaimingų buožių būdo Paryžiaus komunos vadų buvo jų jautrumas link buržuazinės visuomenės nuomonių. Pirmą, ko reikia išmokyti revoliucinio judėjimo vadui, tai tvirtai neapkeisti oficialinės visuomenės „civilizuoto pasaulio“ nuomonės. Revoliucijos vadas privalo gerai užgrūdinti savo širdį, kad ji nejaustų „baimės drebulio“, „paniekos“, „pasipiktinimo“, iš savo priešų; revoliucijos vadas privalo išmokyti šypsis, girdint buržuazijos nuomones, kuriomis taip duosniai barstys ir revoliucionieriui ir jo darbams.“—Paryžiaus Komuna,“ pusl. 63-64.

Užsilaikymas.

Revoliucionierio pavyzdingas užsilaikymas, tai yra viena iš jo revoliucinių darbo dalių. Revoliucionierius netik turi plačiai permatyti gyvenimo bėgį, netik turi vadovauti darbo minioms jų kovoj, bet jis turi būti ir pavyzdingas. Jo elgėsis turi būti pavyzdžiaus dėl kitų. Streiko metu jis turi būti pirmasis kovos lauke, jis turi laikytis gerame ūpe palaikyti tinkamoje dvasioje kitus. Kalėjime jis negali nosį pakabinti ir vaikštinėti, dūlinėti; jis turi ir ten būti drąsus ir palaikyti ūpą pasilpnesnius, aiškinti kapitalistinės tvarkos netinkamumą, išmokyti kitus išmokyti labiau branginti visos darbininkų klasės reikalus, negu kad savo asmens. Jis turi kiekvieną klausimą išdėstyti teisingą poziciją, nepaisant kad kai kurie darbininkai ir nesutiktų su tą pozicija. Daleiskime, prasidėjo imperialistinis karas ir buržuazijai pavyko apgauti didžiųjų darbininkų klasės ir pavilioti po karo būgnų garsais, tada revoliucionierius turi išskirti karų blėdingumus ir išskirti tikrąsias karų priežastis ir darbininkų klasės uždavinius. Revoliucionierius negali viltis uodegoje darbininkų klasės. Jis turi žygiuoti pirmose eilėse ir vesti darbininkų minią paskui save.

Buržuazijos užpuolimų, areštų, tardymų laiku ir kalėjime reikia laikytis drąsiai, neplepėti nieko apie kitus draugus, apie Partiją, nepasiduoti ani provokatorių meškerės, geriausiai tylėti, neatšakinėti be savo apgynėjo patarimų ir tt.

Atsiranda kartais tokių šiaudadžių, kurie kada yra laisvi, tai šaukia-rėkia apie revoliuciją; bet jeigu tik pateko į buržuazijos rankas, tai plepa visokias nesąmones, vaduojasi supratimu: „Visai reikia verstis,“ kad duonutę užsipelnis, „visai reikia verstis,“ kad ir savo kailį išgelbėjus. Taip darė Lietuvoje niekšas A. Bernotas, kuris aiškinosi, kad netik nebuvo komunistas, dirbdamas slaptose LKP. spaustuvių, bet net priešais jų buvo ir tik dirbęs už pinigų. Taip daro ir daugelis kitų šiaudadžių.

Įvairūs škurninkai, visai vartydamiesi, mano esą labai „gudrūs,“ tačiau jie alieka išdavystės darbus ir patys save sunaikina; tankiai buržuazija tokius šiaudadžius dar labiau nubaudo, nes jie viską priplepa.

Sąmoningas revoliucionierius visuomet pirmon vieton stao Partijos ir darbininkų klasės reikalus ir todėl kantriai ir ramiai šlaiko visus smūgius buržuazijos ir net didvyriškai miršta, nes jis supranta, jog klasių kova nėra galima be aukų.

Drg. Karolis Požėla savo priešmirtiniame laiške rašo: „Sprendimą visi išklausė ramiai ir labai ramiai, drąsiai eina visi mirti. Nebekalbant apie kitus ir Čorny laikosi gerai.“ Kągi tas reškia? Tas reškia, jog visi nuteisti komunistai išklausė fašistų nuosprendį ramiai ir drąsiai eina mirti

todel, kad jie pilnai supranta, jog tai yra naturalis dalykas klasių kovoj, kad tai yra jiems kaip ir daugeliui kitų darbininkų klasės darbuotojų neišvengiama mirtis, nes buržuazija, gelbėdama savo tvarką neturi pasigailėjimo linkui darbininkų darbuotojų.

Politinių kalinių klausimu, kaip reikia užsilaikyti, patariu kiekvienam darbuotojui perskaityti šiuos straipsnius, tilpusius LKP. organe „Komuniste“: „Reakcija ir jos vaisiai.“—„K.“ No. 164; „Budelių nuguose.“—„K.“ No. 175; „Patarimas jauniems draugams.“—„K.“ No. 183; „Kalėjimas—mokykla.“—„K.“ No. 189; ir „Kaip miršta komunistai.“—„K.“ No. 225. Bei laiškei draugų: K. Požėlos, K. Giedrio, Greifenbergerio ir kitų.

Kiekvienas draugas ir draugė, stodami į savo klasės Partiją, į savo klasės kovotojų armiją, turi žinoti, kad jis tampa kareiviu, kovotoju už naują tvarką; turi žinoti, kad buržuazija linkui tokių kovotojų pasigailėjimo neturi.

Draugai ir draugės! Nežiūrint, kad klasiniai susipratusių partijinio proletaro ir proletarės darbas nėra lengvas, nežiūrint, kad daugeliui veiklesnių draugų ir draugių prisieina nukentėti nuo buržuazijos dūkimo, bet tas negali mus, darbininkus, atgrąsinti nuo klasių kovos už darbininkų klasės laisvę. Mes turime dirbti su didžiausia energija ir pasiaukavimu, turim išmokyti taip veikti, kad save ir Partiją apsaugojus nuo buržuazijos smūgių.

Kiekvienas ir kiekviena, kurie tik yra susipažinę su klasiniais darbininkų reikalais, privalo prigulėti savo klasės Partijai—Amerikos Darbininkų (Komunistų) Partijai, nes kiekvieno sąmoningo kovotojo yra ten vieta—po revoliucine komunistinės kovos vėliava.

—D. M. Šolomskas.

Anarchistai pasitarnauja imperialistams

Šiomis dienomis B-Aires m. anarchistinio pobūdžio organizacijos pasirodė labai susirūpinę apie bolševikų terorą. Jų organas „La Protesto“ 15 d. š. m. gruodžio apverkdams kelato dabartinio laiku Rusijoje nužudytų monarchistų, kaip Anglijos agentų. Rašo: „Nužudžius Varšavoj Vilkovą, iš tos priežasties visoj Rusijoje prasidėjo nauji pogromai. Bet tik ne prieš žydus, kaip pirmiau būdavo, ale prieš tuos, kuriuos čekai turi ant akių.“

Čia „La Protestas“, turbūt, buvo užspringęs žuvyte, kuri maudėsi kapitalistinėj baloj, kad nesmerkė monarchistus, bet nusuko visai kiton pusėn. Del anarchistų, nužudymas vieno ar kito komunisto turi labai menką vertę. Todel jie ne protestavo kaip ir visi kiti buržujų klasės laikraščiai, kuomet liko Lietuvoje sušaudyti penki komunistai ir generolas Kleščinskis, jie neprotestuoja prieš Bulgarijos kartuves, nei prieš imperializmo darbus Kinijoje, bet kuomet Rusija sušaudė vieną ar kitą kontr-revoliucionierių monarchistą, Anglijos agentus, kurie neseniai korė, šaudė, Sibiran trėmė susipratusių proletariatą, o jei šiandien tasai pats proletariatas prie slenkščio nusikaltimo padėmė už gerkles, tai anarchistai pakėlė baisiausį gvoлтą.

Rusijoje nėra sušaudyto nė vieno iš darbininkų, išskiriant buvusius caro laikais budelius, oficerius, generolus ir panašius, kurie su Anglijos pagelba daro vi-

sokių suokalbius prieš Sovietų Respublikas. Anglijos lordai gndrūs: ie gerai žino, kad Šiandieninė oviety Rusija—yra tarptautinės revoliucijos avangardas. Todelji ir yra pasiryžusi Rusijai užduoti vieną ar kitą nemalonumą. Bet tie proletariato klasės išdavai, ponai anarchistai ir dalis Anglijos leboristų del Rusijos apsiėmimo nuo negeistinių elementų—iš kailio neriasi kartu su visa tarptautine kapitalistų spauda kelia protestus. Tie ponai nesupranta ar nenori suprasti, kad šai karas, į kurį Anglija nori įtraukti Rusiją, nėra karas prieš Rusiją, bet karas prieš visą tarptautinį susipratusių proletariatą. Rusija tą visą gerai permato, ji žino, cieno ir delko yra organizuojama spijonazai, terorai ant Sovietų valdininkų.

Stallon.

Vengkim nesusipratimų

Pradėjus tvertis kokiai nors darbininkų organizacijai, tuoj kaip jau ji įeina į tikras vėžias, nusistato sau kryptį, greitai pradeda darbas plėstis, kartu su tuo plečiasi joje ir visoki nesusipratimai, kurie tam darbui padaro nemažai žalos. Daugiausia išsina nesusipratimų iš viršūnių,—iš tų kurie užima žymesnes vietas organizatiniam darbe. Daugiausia pasitaiko taip: Kuomet jau organizacija šiek tiek sustiprėja, pradeda pritraukti prie savęs daugiau darbininkų, ir tuojaus viršūnėse kyla ginčai, darbas lieka suparalyžuotas. Kartais tas nesusipratimas, tie ginčai sudaro net eksploziją organizatiniam darbe,—organizacijos skylimas.

Kad išvengus tokių kivirčių, patartina veikėjams vengti tarpusavių barnių, o jeigu ir išsina kokis nors nesusipratimas, tai reikia išspresti geruoju, nes kuomet prieina jau prie to, kad reikia tą visą bylą nagrinėti visiems, tai kartais gali atsitikti, kad kaltas asmuo lieka pateisintu o nekalts apkaltintu.

Dirbkime santaikoj, draugai!

Vargo Ašara.

Atsirado mūsų tarpe apgavikai

1926 met. birželio mėn. 12 d. Lietuvių Pašalpos Draugijos Cor-doboj, buvo surengtas vakarėlis su vaikiniams, šokiams ir bufetu. Žmonių buvo atsilankę gana daug. Visi laikėsi tvarkingai. Po vaidinimų pasiūko ir užganėdinti išsiskirstė.

Vienas draugas iš narių, P. J. pasižymėjo godulystė. Jis išėmė iš bueto už kelis pezus prekių ir nesumokėjęs už jas apleido vakarėlio butą.

Po šio nuotikio pareikalaujant sumokėti vakarėly padarytas skolas visados jis atsiprašydavo, kad neturys, kada turėses, žadėdavo atiduoti.

Galų gale minėtos draugijos pirmirinkas St. Mikalajūnas, įteikė J. ultimatumą. Jis atsakė: „Kiek mano yra iš bufeto išimta, tiek aš esu sumokėjęs narinio mokesnio, o jei dar kiek trūksta, kada turėsiu, atiduosiu.“

Patartina J. padarytas draugijai skolas išmokėti greičiau ir ateity tokiomis kiauylstėmis neužsiimdinėti.

Draugijos Narys.

Šventas Antaras —suskaldė galvas

VILLA DIEGO. 12 birželio š. m. įvyko pas A. D. „Švento Antano“ varduvės. Kad pajamėti Antano varduves, parsnešta svaiginamųjų gėralų ir padėta girtuokliuoti. Begirtuokliadami nekurie svečiai susipyko ir kilo ginčai, o pagaliau ir pešynės. Leista darban šaltieji ginklai—peiliai ir buteliai. Tokia kova ilgai negalėjo tęstis. Nugaltėjams prisiėjo bėgti. Bet pergalėjams pasilikus kovos vietoj, taip buvo karūgumo, kupini, kad net užpuolė ten pat esančius, kurie mūšio laike laikėsi neutraliai. Šie užsibarikadavo viename kambary ir nutarė gintis iki paskutinio lašo kraujo... Bet kur tau. Mūsų didvyriai šturmą, kad puls priešininką ir sulaužė barikadas! Ir vėl pergalėjo...

Bet nugalėtojams ši karta atėjo pagalbon policija. Atėjusi policija rado labai nukentėjusį nuo karės kambarį, visus jam esamus daiktus ir rado penkis sunkiai sužeistus. Kuriuos rado nesužeistus arba lengvai sužeistus, nusivedė su savim. Nekuriuos ant rytojaus paleido, o kiti po savaitę patalpėję, po kaulija tapo iki teismui palikuosuti. Tai mat kokią koravonę šventas Antanas užleido ant jų, kurie jam surengė pašėnavonę.

Reikia pastebėti, kad nekurie mūšio dalyviai yra LPDAŽ nariai ir tą dieną kaip tik buvo jos narių susirinkimas. Bet jie vieton, kad iankyti susirinkimą—nunešė savo galvas šventam Antanui suskaldyti.

Draugai, tai negražus pasielgimas. Dabar, kuomet visi darbininkai savo jėgas taupo del paskutinio mūšio su mūsų visų bašiausiu priešu—kapitalizmu, jų savo jėgas ir sveikatą aukojate ištyžusiam šv. Antanui.

Atėity, draugai, venkite tokių nemalonių!

Korespondentas

Je i nori žinoti kas dedasi pasauly, skaityk „Rytoją“

Nusižudė carbernis

VILLA DIEGO. Pas pilietį J. Rukšį gyveno jaunas, apie 25 m. FCRPR dirbtuvės darbininkas, vardu Maksim Kuznecov. 16 birželio š. m. jis išvažiavo į miestą Rosaria; išvažiuojant pasakė šeiminkui, kad ant vakarienes nebūsiąs.

Ant rytojaus vietiniam laikrašty „La Capital“ skaitome: „Rosarioj cal. San Juan viename restorane nusižudė tulas Maksim Kuznecov.“

Minėtas jaunuolis buvo Dono kazoko sūnus. Jis tarnavo kontroliuocionierių karuomenėj ir ko vojo prieš Sovietus. Bet kuomet Sovietai sutriuškino visus baftagvardiečių pulkus, tai sumuštosios armijos likučiai išsisklaidė po visas šalis.

M. Kuznecovas vis laukė kuomet Sovietai grius ir jų vieton atsisės vėl koks nors caras. Bet veltui. Sovietai netik kad negriūva, bet kasdien vis tvirtėja. Ir dingo viltis pas Kuznecovą sulaukti caro laiku. Sąžinė, matomai, jį graužė, delei ko jis ir nusižudė.

Korespondentas

Iš Sao Paulo padangės

Užplūdus lietuviams Braziliją pradėjo steigti draugijos. Pir mas pasiskelbė K. Norkus, kad jis turys kontorą ir galys per ją išvežti keleivius į visas šalis ir dą papiginta kaina. Sužinojau apie tai ir aplankiau kontorą. Tai ne kontora, bet tik paprastas gyvenamas kambarys. Nuo pašalinių nežinojau, kad dar iš šios „kontoros“ nei vienas žmogus niekur neišvažiavo. Tiek to.

Kiek vėliau K. N. sumanė leisti laikraštį ir metams jo kainą nuskyrė 8 milreius. Kvietė ir mane užsiprenumeruoti, pridurdamas, kad kaip tik rasis 150 skaitytojų, tuomet jau bus galima leisti laikraštį. Dabar K. N. jau nesigirdi, kur jis dingo, o laikraštis taip ir pasilikio neišleistas.

Paskutiniu laiku atsirado vienas škaplierninkas, kuris rūpinasi sutverti draugiją Lietuvių Susivienijimo Brazilijoje. Jau iš valdžios turi ir leidimą išgavęs, o 29 gegužės š. m. įvykdė tos draugijos susirinkimą.

Apie susirinkimą daug ką negaliu nupasakoti, nes atsilankiau suvėlavęs, kuomet jau tulas gaivalas reklamavo škaplierninkų kromelį. Paskui jis pranešė, kad kalbės tiką iš Lietuvos atvažiavęs Stankaitis, kuris gyrėsi, kad jis yra liaudininkas.

Bet jo iškalbumas, tu svieteli, kaip pradėj postringuoti... klausiau išsižiojęs ir nieko negalėjau suprasti, tik vis „sakysim, nesakysim, pasakysim, sakysim“, o daugiau ir nieko negalėjau suprasti...

Po „prakalbos“ pirmininkas paaikšino apie narių mokėsi ir pridūrė, kad yra padaryta 200 milreisių skotos. Iš narių tarpo pasigirdo reikalavimas perrinkti valdybą. Bet tas, matomai, pirmininkui nepatiko, nes jis garsiai pradėjo bliauti ir po šio susirinkimas užsibaigė.

5 birželio šios draugijos buvo suruošta šokių vakarėlis. Žmonių prisirinko gana daug. Pirm šokių, koks tai gaivalas padarė pranešimą iš Pabaltikos valstybių santykių, o po šio pranešimo p. Smirdėlius (taip jį čia vadina) pasisiūlė publikai, kad jis nori uždainuoti „Lietuvos Himną“.

—Prašom, prašom,—kas tai iš publikos atsiliepė.

Ir Smirdėlius kretendamas oalsą, kaip ožys, pradėjo bliauti „Lietuva Tėvyne mūsų, tu didvyrių žeme“. Jam turavojo vienas nusigėręs vyrukas.

Pabaigęs smirdėlius Himną, kaip pradės skauti: „Valio Vilnius“, ir kad da biskį, tai policija būtų per pasiutusį suėmus ir į durnių namą pasodinus.

Iš šio trumpo rašinėlio, skaitytojai supras, kad ir pas mus rodosi šiek tiek gyvumo, tik tas gyvumas pradedamas ne iš to galo. Taip, ne iš to galo, vieton, kad mes atvažiavusieji į Braziliją tvirtume darbininkškas draugijas, kaip daro mūsų broliai kitose šalyse, pasidavėmė save suvadžioti fašistinio raugo elementams, kuriuos mes palaikom savo sunkiai uždirbtais centais. Ne, draugai Braziliečiai, mes neturim save duoti fašistams suvilioti. Kuo greičiau turim visus tuos vadus paėmę už ausų mesti iš savo tarpo arba išeiti iš jų draugijos ir tuomet jau sutversim grynai darbininkšką organizaciją.

Senas Brazilietis.

Darbininkų spauda gali gyvuoti patiems darbininkams ją palaikant.

Korespondentas

Fašistų-krelikalų lizdas.

Nėkęs darbo nutariau apie leisti provinciją ir po keletos dienų atsidiriau pas vieną savo draugų Bueros Airez. Pasidalinus kelionės špudžia s pareiškė man draugas, kad čionai yra susitvėrusi, nevi tai bepartyvė dr-ja „Lietuva“, kurios narių ciliniai susirinkimai bina kiekvieno mėnesio paskutinį sekmadenį; pastarajam pareiškiai norą dalyvaui, tad kartu ir nuvokme š. m. birželio 26 d. aukščiau paminėtos draugijos buveinė, Calle Anchorena 28. Susirinko apie 16-tą val. virš 20 asmenų; leletas iš jų buvo man pažįstami, nekurių net žinoma biografiija dar iš Lietuvos. Susirinkimą atidan Valdybos pirmininkas Kazys Maišauskas, pasveikinęs susirinkusius ir pasiūlė išrinkti tos dienos susirinkimui vesti prezidiumą. Išrinkis prezidiumą ir nustatijos dienovarkę prasidėjo diskusijos įvairiis klausimais. Apie 3-tį dienovarkės punktą referavo Valdybos pirmininkas ir pranešė susirinkimui skanti: 1) kad draugijos narys Bronius Steponaitis, būdamas prezidiumo dalyviu sufalsifikavo įvykinių visuotinių dr-jos narių susirinkimų iš š. m. Vasario mėn. 27 d. ir balandžio mėn. 3 d., protokolus Nr. 3 ir 4.

2) kad Bronius Steponaitis su Vincu Pašišlevičiu būdami revizijos komisijos sastate padarė nutarimus nedalvavusių posėdyje 3-jų narių vardu ir pasiskirstė be jų žinios pereigomis; nedalvavusieji posėdyje revizijos komisijos nariai užpotostavo ir pranešė Valdybai, kad del tos priežasties atsisako iš komisijos.

3) kad draugijos buveinėje nežinomais asmenimis cenzuruojami laišškai ir perduodami Valdybai atliškais bei perklijotais, kas daleidžia galimybę manyti kad korespondencija gaunama ne visa; tolabiau, kad į nekurius laiškus buvo pasiūti net atsakymai be žinios Valdybos. Po to buvo perskaityta suklustuoti protokola ir ke-

letas įvairių dokumentų, kaip medžiaga įrodymui nusikaltimų.

Kuomet Valdybos pirmininkas darė pranešimą, keli asmenys nerimavo ir nuolatos trukdė jam kalbėti, bėgiojo į gretimą kambarį pasitarimui, vėliau grįžę ėmė rekti visa gerkle: „neuosim daugiau kalbėti Maišauskui“. Kilo triukšmas, kuriame pasižymėjo savo garsingumu šie: Balčiūnas, I. Skinkis, V. Pašiškevičius ir B. Steponaitis. Vadovavo triukšmądariams Balčiūnas ir koliojosi lyg norėdamas tuomi pasigirti bei išsiskirti iš savo draugų: jo taradaika išplauškė daugybę nevarojamų spaudoje išsireikimų. Jis net pasisiūlė išmesti Valdybos pirmininką ant gatvės ir pakaukti iš savo kišenio penkesdešimtis centavų ant sugrįžimo namo.

Esu tikras, kad tas akiplėša užsimiršo; nes anksčiau negu rodyti savo milaširdingumą, geriau atsiilygintų su skolininkais, kurių jis turi daugiau negu ant galvos pas jį plaukų; reikalui esant bus galima nurodyti nekurius stambesnius jo operacijas, kurias yra padaręs Lietuvoje ir Vokietijoje, taipogi yra žinoma, kad šį tą spėjo jau prigauti ir Argentinoje.

Valdybos pirmininkas pareiškė susirinkimui, kad toliau panašiuose sąlygose pasilikti negali, nes nebeduoda kalbėti ir grąšina pavartoti prievartą, todėl demonstratyviai apledo susirinkimą. Pašaliniam žmogui buvo aiškiai suprantama, kame dalykas ir kodėl tie abivateliai griebėsi smurto priemonių. Taipogi neapsiriksiu padaręs sekančią išvadą, būtent: kad po priedanga žodžių: —„Bepartyvė draugija „Lietuva“, yra organizuotas Fašistų krelikalų lizdas“, Patartina lietuviams apsisaugoti nuo to elemento, kuris sumano laudu užgrobes valdžia persekioja ir terorizuoja liaudį Lietuvoj.

bus daugiau.

Antifašistas.

AUKOS „RYTOJAUS, NAUDAI SURINKTOS LAIKE PIKNIKO QUILMES PAJURY

1) Vaitkus	\$ 2,00
2) P. Ivoškevičius	„ 2,00
3) V. Andriška	„ 2,00
4) S. Survila	„ 2,00
5) A. Udra	„ 1,00
6) Ruzvilis	„ 1,00
7) Mykolaitis	„ 1,00
8) Staškauskas	„ 1,00
9) Radzevičius	„ 1,00
10) K. Undraitis	„ 1,00
11) V. Kitra	„ 1,00
12) Gervė	„ 1,00
13) Survila	„ 1,00
14) Libaitis	„ 1,00
15) S. Staneika	„ 1,00
16) Pilkauskas	„ 1,00

17) Manstavičius	„ 1,00
18) Br. Švedas	„ 1,00
19) Ld. Švedienė	„ 1,00
20) Bugauskas	„ 1,00
21) Gabalas	„ 1,00
Viso	\$ 26,0

Surinkta aukos politiniams kalinimams 18 birželio 1927 m. (per šokių vakarą) Berisioj.

Du pezu aukavo Gladutis. Aukavo po vieną pezą: Mišūnas, Juzakas, Stašiškis. Miliuskas, Matskevičius, Staškauskas, Stakauskas, Gruče, Merkis, Neiškis.

Po penkesdešimt centų: Blo gutis, Andriška, Jaučeris, Vaitkus, Ivoškevičius, Ivoškevičienė, Totorius, Kondrotas, Leonas, Šeškus,

VYRIŠKŲ RŪBŲ SIUVĖJAS.

J. NENIŠKIS

Calle Perų 1162 B-Aires

Rūbai pušia miestų frantus
Ir aprenia elegantus
Geras je pasiūs siuvėjas —
Džiaugsi kur tik neejes —
Rūbą grįžų girs visi...
Jei dabias tu esi,
Ir siuvėję reikalingas, —
Būk taupus ekonomingas!
Drąsiai tenki pas NENIŠKĮ,
Negaišudamas nė biškio,
Savo norą pasakyk
Ir drabužį užsakyk, —
Džiaugsi jojo darbu gynu,
Ir ne vienas — su kaimynu!
Sveika bus plonai kišenei...

Darbas atliekamas Paryžiaus ir Berlyno
nadomis, taipgi greit ir sąžiningai, Kainos
prieinamos. Turiu didelį pasirinkimą visokių medžiagų.

LIETUVIAMS
DUODAMA ART ISMOKĖJIMO

Bubich, Lisk, Alinauskaitė, Tiurėk, Dapkus, Nagrockas, Žaliukitė, Mi-jalėvich.

Valantai trisdešimt centų,
Radzevičius dvidešimt penkis c.
N. N.20 c
Rastauskas penkiolika centų ir
Kurkulis aštuonias dešimt centų.
Viso 22,90

KOKIAM TIKSLUI TARNAUJA RELIGIJOS

(Taša nuo antro puslapio)

kurie daro sąrašus ir renka iš nesusipratusių darbininkų penkines, kad atsikvėtus iš Lietuvos juoda-ją siurbtėlę parazitą, kuris skleis religinius monus tarpe darbo mi-nių.

Draugai-ės! Nesiduokite sa-ve kvailinti, atsilankius tiems pen-kių rinkikams į jūsų butą, pa-vaikinkite juos šluota per akis. Tegul nei vienas sunkiai uždirb-tas centas nepatenka to juoda-šimčio atgabenimui ir palaikymui!

Dėdė Juozas.

Susivažiavimas ir Vakaras

9 liepos š. m., 9 v. ryto pra-sidės LDADPA susivažiavimas; Puentecito 2333 Dep. 2, B. Aires. Tą pačią dieną 8 v. 30 m. vakare įvyks lietuvių Vakaras; Sa-lion „Vorvarts“, calle Rincon 1141, B. Aires.

Minėtos draugijos DMR. per-statys scenoj penkių veiksmų gy-venimo vaizdelį „Iš Meilės“.

Kadangi į susivažiavimą kvies-ti ir nuo kitų draugijų atstovai, todėl visi kaip vienas į vakarą!

LDADPA-CK.

Paiškau žento Alėksandro Bičkausko ir duktės. Jie su šeimyna iš Lietuvos tapo nuvežti Brazi-lijon.

Aš gavau nuo jų iš pradžių du laišku, o daugiau nesigirdi, kas su jais atsitiko.

Aleksandra Bičkauskas Lietu-voj gyveno Aukštojoj Panemunėj. Atvažiavo Brazilijon 1926 m. 4 ba-landžio. Jų pirmas antrašas toks: Brazil, Sao Paulo, Anapolis, Facent Sabastion.

Kas žinote apie juos, malonė-kite pranešti žemiau paduotu ma-no antrašu.

Magdė Sakalauskiene
332 Morris Ave., Cudahy Vis.,
U. S. A. Estados Unidos (Nort Amerika).

Redakcijos atsakymai

Tyto Želiui: Jūsų žinutė tilps sekanty Nr.

Nesčeslyvam J. Tilps sekanty Nr. Rašinėkite daugiau.